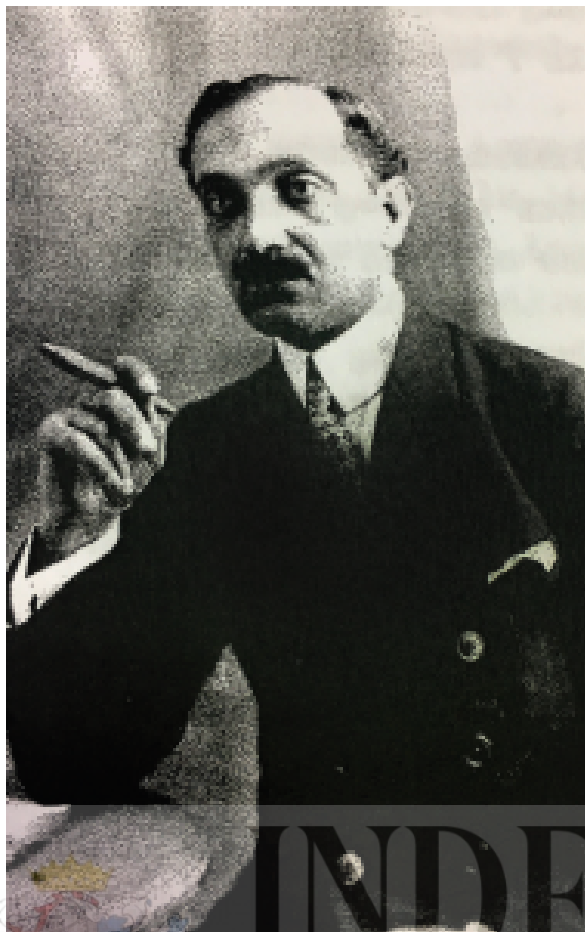

S-a născut în orașul Urziceni - Ialomița, fiind al șaptelea copil al polcovnicului Ștefan Cristofor Stoika de Alzo Venicze și al soției sale Zoe născută Făgărășanu. Studiile le-a urmat în țară, mergând apoi ca și ceilalți frați ai lui să studieze în vestul Europei, că având cunoștințe temeinice pe felurite domenii să-și aducă, la reîntoarcere, prinosul lor de experiență pentru dezvoltarea țării de obârșie, România acelor ani de început de ev autentic românesc. A urmat cursurile Facultății de Drept din Italia - Bologna, absolvind doctoratul în acel mediu înalt academic. În paralel a avut și o carieră militară ca ofițer, luptând în armata generalului Giuseppe Garibaldi pentru libertatea și unitatea Italiei (1875). Garibaldi a fost o figură istorică proeminentă care a condus și a luptat personal, într-o serie de campanii militare, considerat împreună cu Camillo Cavour, Victor Emmanuel al II-lea și Giuseppe Mazzini ca fiind "părinții patriei" italiene. Înainte de această participare tânărul Victor Stoika în vârstă de numai 18 ani, a luptat în detașamentul condus de Garibaldi în campania generic intitulată "Comuna din Paris", dovedind în luptele de la Orléans, o comportare magnifică, de curaj și tenacitate. Alături de el în publicația Comunei din Paris "Journal Officier" din 19 și 20 mai 1871 sunt menționate faptele medicilor români Cernătescu ori Gh. Rojniță. Au luptat printre comunarzi și studenții mediciști: Mihail Georgescu, Alexandru Cociu, Nicolae Ursulescu, C. Manolescu, A. Goldștein, Erman Lupu, Aristide Pericli, Dimitrie Ulea. Cel din urmă fiind un descendent al lui Dimitrie Stoika, fratele străbunicului meu patern Ștefan Cristofor Stoika. Despre medicii români comunarzi, un contemporan al evenimentelor, Henri Morel, face aprecieri laudative: "Nimic nu egalează curajul ce dezvoltară în cele opt zile de agonie ale Comunei, adunând răniți de pe stradă, protejați de un simplu drapel care adesea nu era respectat de gloanțe". În același sens ziarul "Le Vanguer" din 24 mai 1871 descrie eroismul revoluționarilor străini participanți la Comuna din Paris, consemnând: "În timp ce regii fac cauză comună cu aristocrația contra Parisului, Comuna reprezintă prin însăși principiul său, atât de bine libertatea europeană, că întreaga democrație o apără ca pe o a doua sa patrie..."

Când în martie 1871 proletariatul și socialiștii din Paris au proclamat Comuna, ca răspuns la actul de trădare al guvernului condus de către Adolphe Thiers, care ceda definitiv în fața armatelor invadatoare a lui Bismarck, revoluționarii români, socialiști, studenți în Franța și Belgia, au trecut cu entuziasm, de partea primului stat al muncitorilor din istoria lumii, consemnând prin faptele lor de vitejie pagini de glorie nepieritoare. Susținând alăturarea românilor, estimați la peste nouă sute "Gazeta Transilvaniei" din 24 aprilie 1871 consemna: "După ce înmormântă Imperiul în Franța și reînvie Republica, îndată începură a alerga cei mai nobili fii ai națiunilor... poloni, unguri, americani, greci, spanioli, români, nu au lipsit de a nu fi înrolați, sub drapelul diferitelor corpuri de armată franceză, dar mai cu seamă în armata generalului Garibaldi și au suportat cu cea mai mare bucurie toate greutățile dezastruoase". Faptele de vitejie ale românilor aveau să fie consemnate atât de ziarele vremii, române sau franceze cât și de către camarazii de arme cu care luptau împreună pe baricadele Comunei. Moruzi, fiul primarului din Galați, grav rănit în timpul unui atac sângeros va fi înaintat în gradul de sublocotenent de chiar ministrul de Război al Comunei, Gambetta. Victor Șt. Stoika întors în țară a luat parte la Războiul pentru Independența României din anii 1877-1878, acest deziderat fiind unul din idealurile dominante ale vieții sale. A fost căsătorit cu Erofila (Portocală) în anul 1880 rezultând ca urmași: ing. Victor V. Stoika, Zoza (căsătorită Costescu), Dumitru V. Stoika (Mimi), colonel Ștefan V. Stoika, Ion V. Stoika, Paulina căsătorită cu General aviator Popa Gheorghe și alții pe care nu i-am identificat. A fost coleg și prieten cu Alexandru Marghiloman, cel din urmă îndeplinind în anul 1918 funcția de Prim Ministru, anterior în anul 1891 fiind fondatorul Partidului Constituțional. Victor Ștefan Stoika a îndeplinit începând cu anul 1888 funcția de Președinte al Curții de Apel din Focșani. Deși a viețuit puțin, a lăsat în urmă o serie de urmași care, continuând tradiția familiei „de Stoika” au contribuit din plin la marea acțiune de edificare a nației române. Cu fiii săi de suflet au consfințit în mod semnificativ fiecare pe domeniul său, prosperitatea acestui neam așa cum au perceput-o pe parcursul viețuirii lor. Victor V. Stoika (25.05.1881- 7.04.1966), unul din fiii săi, inginer, scriitor, căsătorit cu Florica Portocală a avut doi copii: Victor (inginer) și Ana, căsătorită cu dr. Țovaru și doi nepoți, Șerban (dr. stomatolog) și Tudor. Victor V. Stoika s-a născut la Focșani, clasele primare le-a făcut la Călărași, (unde tatăl său era judecător delegat) și le-a terminat în București, unde s-a întors

cu mama sa după decesul tatălui survenit în anul 1892. Liceul l-a absolvit la Sf. Sava, iar în 1907 a terminat ca bursier Școala Națională de Poduri și Șosele din Capitală. În vara aceluiași an, a fost numit ca inginer la Serviciul Hidraulic al cărui șef era ing. Anghel Saligny. A fost detașat la Ministerul Agriculturii și Domeniilor coordonând lucrări de îndiguiri și punere în valoare a unor terenuri inundabile din zona Deltei Dunării. În anul 1910 a participat la lucrări de amenajare ale Porturilor Constanța și Galați, ulterior la proiectul de regularizare a gurii râului Siret. În anul 1912 a întocmit împreună cu profesorul ing. Ion Ionescu, o hartă hidrografică a Dunării dintre Turnu Severin și Brăila.

Din 1914 a fost numit coordonatorul lucrărilor de dezvoltare a triajului din Ploiești iar din 1916 la Sinaia. După Primul Război Mondial i s-au încredințat lucrări de mare complexitate tehnologică - ținând seama și de distrugerile suferite - din Fetești, Buzău, etc. În perioada 1922-1938 a fost delegat permanent al Căilor Ferate în Comisia Tehnică a Uniunii Internaționale de Căi Ferate. Între anii 1940-1945 este numit Președinte al Consiliului de Administrație al CFR. După ieșirea la pensie a scris "Istoricul Căilor Ferate Române" (1957) donată serviciului de documentare din cadrul CFR-București.

INDEPENDENȚA
ROMÂNĂ
*Independența
prin Cultură*

Ștefan V. Stoika (Fany) - colonel (1885-1948).
Datele inițiale sunt sumare așa că istoria vieții lui se axează în principal pe perioada (1912- 1923) și după, ca ofițer activ, un om de caracter, capabil de sacrificiu, cu o cultură polivalentă, iubit, apreciat și respectat de șefi și subalterni. În 1913 a luat parte cu Reg. 2 Artilerie în "Campania de pace", peste Dunăre, în Balcani. În epoca de pregătire a Armatei cu materiale de război (1914) a făcut parte din Comisia tehnică prezidată de generalul Sică Popescu (șeful Artileriei Armatei) trimisă în Germania la fabricile de armament aparținând gigantului "Krup" de unde a expediat în țară: tunuri de 75 mm, obuziere ușoare de 105 mm, proiectile "unice" cu trageri fuzante și percutante (n.a. pentru tancuri), mitraliere etc.

Astfel a contribuit la înzestrarea Armatei cu care a luptat (împotriva Puterilor Centrale) pe Jiu, Olt, Carpați, Mărășești, Mărăști etc. în anul 1916. Fără aceste achiziții masive (nu și cu rezervele necesare, blocate de politicienii acelor vremuri). Armata Română și așa sub un total asediu în Primul Război nu ar fi contat sub nici o formă ca putere combatantă. Nu ar fi existat acele fapte de vitejie de mai târziu ale atâtor eroi căzuți în acea mare încleștare de stăvilire a puterii armatei germane. În anul 1916 a luptat în Războiul neamului în calitate de Comandant al Artileriei, unde învăluit de urgia trupelor germane cade prizonier fiind încartiruit la închisoarea din Stralsund pe o insulă din Marea Baltică. Acolo întâlnește pe alți eroi răniți, consângieni, Colonelul Traian Stoika, Comandantul Regimentului 3 Infanterie, unchiul său și locotenent Cezar T. Stoika, din Reg. 4 Infanterie, vărul lui. Venit în țară după prizonierat a fost numit în funcția de Director al Arsenalului Armatei din Dealul Spirii (1934-1938), apoi Secretar General al Ministerului de Război până în anul 1944. În anul 1936, o dată cu apariția legii care permitea ofițerilor să se înscrie în partidele politice, urmând tradiția familiei, aderă la Partidul Ardelenesc Național sub președinția lui Iuliu Maniu. Aici i se încredințează conducerea "Cercului de Studii tehnice militare" ale partidului având drept scop ridicarea Oștirii Române în planul educațional, cultural și militar. Ca aproape toți membrii familiei Stoika, a scris și publicat lucrări specifice armatei dar și o broșură apărută în anul 1937 "Notițe zilnice din Război" referindu-se la activitatea generalului Eremia Grigorescu. În anul 1947 este implicat în procesul politic - Iuliu Maniu - Ion Mihalache - alături de alte 18 personalități ale vieții politice, proces intentat de noua conducere a țării de sorginte comunistă impusă de Moscova. Arestat nevinovat, cum de altfel erau și ceilalți din lotul respectiv, a suferit bătăi, infometare și umilință de nedescris. A făcut greva foamei cu intenția de a-și pune capăt zilelor nemaiputând îndura schingiuirile la care era supus zilnic. Ziarul Scinteia din joi 15 noiembrie 1947, nr. 973, publică pe prima pagină sentința în procesul conducătorilor fostului partid țărănesc Maniu, Mihalache, Niculescu-Buzești, Penescu, etc. La pozitia 18, Ștefan Stoika (de fapt Ștefan V. Stoika) menționează: 8 ani detențiune riguroasă, 5 ani degradare civică, 50.000 lei cheltuieli de judecată. Sunt condamnați la degradare militară toți inculpații; moare câteva luni mai târziu în anul 1948 în închisoare. Dumitru V. Stoika, inginer, a fost inițiatorul construirii locuințelor ieftine, destinate păturilor sociale mai puțin înstărite. Se regăsesc și în prezent în aproape toate zonele Bucureștiului, acele locuințe tip care acum s-au transformat în entități deosebit de scumpe. Acest proiect s-a derulat în zonele considerate la acea vreme mărginașe ale Capitalei, oferind fiecărei regii ori societăți comerciale ale statului posibilitatea să sprijine salariații considerați valoroși de către conducătorii lor. Paula V. Stoika, născută în 1892 (al treisprezecelea urmaș) a lui Victor Ștefan Stoika; a fost căsătorită cu Generalul Aviator Gheorghe Popa, comandantul Flotilei Aeronautice (26.05.1897-07.11.1969) Popa Gheorghe s-a născut la 26 mai 1897 în comuna Azuga, județul Prahova. Școala primară a urmat-o la Azuga, iar liceul la Ploiești. La 1 decembrie 1916, Popa Gheorghe, este însumat ca elev în Școala Militară de Ofițeri de Artilerie, Iași, pe care o absolvă cu gradul de Sublocotenent la 15 noiembrie 1917, fiind repartizat Comandant de Secție la Regimentul 19 Obuziere, în Basarabia. Înaintat Locotenent la 1 aprilie 1920, este mutat pe aceeași dată la Regimentul 11 Artilerie în care servește până la 1 aprilie 1921. Urmare unui ordin pe armată, prin care se cereau ofițeri de artilerie—Locotenenți și Sublocotenenți - ca voluntari, spre a urma cursurile unei școli de observatori aerieni din balon, se prezintă ca voluntar la această coală, cu sediul la Grupul 7 Aerostație Pantelimon și Locotenentul Popa Gheorghe, la 1/ IV 1921. Absolvind cu succes cursurile școlii de observatori aerieni, locotenentul Popa Gheorghe, este reținut în cadrele Grupului 7 Aerostație, unde figura și școala și în cadrele căreia figurează până în anul 1924. În scurt timp urmează și cursurile Școlii Speciale de Artilerie, pe care o absolvă. Urmare unui concurs între ofițeri de aviație, Locotenentul - Obs. Popa Gheorghe este trimis tot în cursul anului 1923 spre a urma în Franța, la Paris, o școală specială de Meteorologie, în cadrul Oficiului Național de Meteorologie a Ministerului Aerului Franței. Absolvind cu succes și Școala specială de Meteorologie de la Paris, Locotenent Obs. Popa Gheorghe, revenit în ară, este trecut în Cadrele Școlilor Militare de Aeronautic București. (Comandantul era Comandorul Aviator Giosanu Haralambie) La Școala de Aeronautică Locotenentul, apoi Căpitan Popa Gheorghe, servește în continuare ca Inspector de studii și Profesor, până în 1956. La 1 octombrie 1927 este avansat

Căpitan. El predă cursurile de Meteorologie atât la Școlile militare Aeronautice cât și la Școala Militară de Geniu, Militare-Pregătitoare cât și la Politehnică. În anii 1928-1931 a urmat și la Facultatea de Științe din București, Secția Fizico-Chimice.

Concomitent, Căpit. Av. Popa Gheorghe, lucrează la editarea cursului de Meteorologie, partea I-a, în limba română apărut în 1927 cu - Curs de Meteorologie de Căpitan Aerostier Popa Gheorghe, Profesor la Școalele Militare Pregătitoare și Speciale de Aeronautică - după cursul de Meteorologie al Oficiului Național Meteorologic al Franței. În anul 1928 apare și partea a II-a a acestui curs, tipărit în Tipografia Școlilor Militare Aeronautice, cu o Anexă separată "Planșe în culori", o lucrare desăvârșită. În legătură cu această latură de "autor" - Căpitan Av. Popa Gheorghe - era în corespondență cu Generalul francez Delcambre, Directorul Oficiului Național Meteorologic - fostul Director al Școalei urmate la Paris. Victor V. Stoika, Dumitru V. Stoika și Generalul Popa Gheorghe sunt înmormântați la Cimitirul Bellu. Victor Ștefan Stoika, a marcat în felul său, atât perioada în care a trăit cât și ulterior prin urmașii săi, contribuții semnificative pe diverse domenii precum cel literar, tehnic și militar; aceste personalități fiind în prezent total necunoscute.

Florian Laurențiu Stoika